Sygn. akt IV W 214/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w W. w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Aleksandra Kopciał

Oskarżyciel publiczny: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 5.10.2015r., 4.11.2015r., 7.12.2015r., 27.01.2016r., 30.03.2016r. i 9.05.2016r.

sprawy

1. ***B. P. (1),*** c. R. i R., ur. (...) w W.

obwinionej o to, że:

I. w dniu 29 października 2014 roku ok. godz. 21:00 w W. na terenie stacji paliw Lotos przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z nn. mężczyzną dokonała kradzieży L. Orzechowa, M. (...), A. G. (...), A. G. N. biała oraz R. B. S. powodując straty na kwotę 150 zł na szkodę ww. stacji,

tj. o czyn z art. 119§1 kw

II. w dniu 30 października 2014r. w W., na ul. (...) w sklepie (...) dokonała wspólnie i w porozumieniu z P. P. kradzieży artykułów kosmetycznych powodując straty na kwotę 416,91 zł, na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o czyn z art. 119§1 kw

2. ***P. P.***, s. A. i M., ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

III. w dniu 30 października 2014r. w W., na ul. (...) w sklepie (...) dokonała wspólnie i w porozumieniu z P. P. kradzieży artykułów kosmetycznych powodując straty na kwotę 416,91 zł, na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o czyn z art. 119§1 kw

orzeka

I. Obwinioną ***B. P. (1)*** uznaje za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt I-II i za to na mocy art. 119§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza jej karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin.

II. Obwinionego ***P. P.*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt III czynu z ta zmianą, że ustala, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z B. P. (1) i za to na mocy art. 119§1 kw wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin.

III. Na mocy art. 119 kpw w zw. z art. 624§1 kpk zwalnia obwinionych od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

IV. Zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu – adw. M. K. 442,80 (czterysta czterdzieści dwa i 80/100) złotych – w tym 23% VAT, zaś na rzecz adw. K. C. kwotę 309,96 (trzysta dziewięć i 96/100) złotych – w tym 23% VAT – tytułem wynagrodzeń za pomoc prawną udzielona obwinionym z urzędu.

Sygn. akt IV W 214/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Co do czynu popełnionego przez obwinioną B. P. (1)
z dnia 29 października 2014 roku:

W dniu 29 października 2014 roku około godziny 21:00 na stacji paliw Lotos w W. przy ul. (...) B. P. (1) wraz z mężczyzną o nieustalonej tożsamości dokonała kradzieży czekolady: L. Orzechowa, M. L. (2 sztuki), A. G. N. biała oraz napój R. B. S., czym spowodowała straty na szkodę ww. stacji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionej (k. 12verte-13 z akt sprawy IV W 1339/15 oraz wyjaśnień złożonych w trakcie postępowania sądowego); korekty stanu na minus (k. 6 z akt sprawy IV W 1339/15).

Co do czynu popełnionego przez obwinionych B. P. (1) i P. P. z dnia 30 października 2014 roku:

W dniu 30 października 2014 roku około godziny 17:00 B. P. (1) wraz z P. P. pojawili się w drogerii Natura w W. przy ul. (...). Oboje przemieszczali się po terenie sklepu, podchodząc do regałów z różnymi produktami. B. P. (1) poruszając się między regałami od czasu do czasu rozmawiała ze sprzedawczynią sklepu, a w chwilach, gdy nie była przy niej obecna sprzedawczyni, po obejrzeniu kilku produktów chowała je pod swój płaszcz. Produktami tymi były: perfumy M. I. T. o pojemności 30 ml, podkład T. M. (2 sztuki), perfumy Puma Y. o pojemności 40 ml, pasta do zębów E. Junior, tusz F. L. W. M. B., korektor L. (...) oraz Spray Cyst Sine o pojemności 100 ml. W tym samym czasie P. P. przemieszczając się po sklepie, absorbował swoją osobą sprzedawczynię sklepu oraz inne osoby znajdujące się na terenie sklepu – rozmawiał ze sprzedawczynią, oglądał przedmioty znajdujące się na regałach, poruszał się chwiejnym krokiem po całym sklepie, przeglądał się w lustrze gestykulując rękoma. W pewnej chwili schował bliżej nieokreślone produkty za spodnie, przykrywając je jednocześnie koszulką, jednakże w chwili, w której zaczęła zbliżać się do niego sprzedawczyni odłożył produkty z powrotem na regał. Po tym zdarzeniu mężczyzna zaczął kierować się w kierunku wyjścia, jednocześnie zachowując się głośno, gestykulując, po czym opuścił sklep. Po chwili jednak wrócił do sklepu, krzycząc i gestykulując rękoma, zaczął zbliżać się w kierunku kasjerki, a następnie wyszedł ze sklepu. Po chwili do kasy podeszła B. P. (1), która zapłaciła jedynie za płatki kosmetyczne i opuściła sklep. Łączna kwota strat na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. wyniosła 416,91 złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionej (k. 20 oraz wyjaśnień złożonych w trakcie postępowania sądowego); wykazu produktów (k. 5); zapisu z kamer monitoringu (k. 6); protokołu oględzin płyty z zapisem z kamer monitoringu (k. 9-11); zeznań świadka J. K. (k. 2verte oraz zeznań złożonych w trakcie postępowania sądowego).

Obwiniona B. P. (1) przyznała się do obu zarzucanych jej czynów. Zarówno w trakcie prowadzenia czynności wyjaśniających, jak i w trakcie rozprawy głównej, odmówiła składania wyjaśnień. Po odczytaniu przez Sąd wyjaśnień obwinionej złożonych w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających - w których obwiniona przyznała się do obydwu zarzucanych jej czynów oraz stwierdziła, iż kradzieży w dniu 30 października 2014 roku dokonała sama, a nie wspólnie i w porozumieniu z P. B. D. P. stwierdziła, iż je podtrzymuje.

Obwiniony w wyjaśnieniach złożonych w trakcie prowadzenia czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, iż w dniu 30 października 2014 roku był w drogerii Natura, wszedł tam z B. P. (1). Nie wiedział, że zamierza ona dokonać kradzieży. Podczas przesłuchania podczas rozprawy głównej obwiniony wyjaśnił, że z obwinioną zna się ze szkoły podstawowej, ich relacje są koleżeńskie. Dodał, iż nie miał zamiaru pójścia do drogerii wspólnie z obwinioną. Nie poczynili oni wspólnie żadnych ustaleń. Obwiniony nie przypominał sobie sprzeczki ze sprzedawczynią, celu, w jakim udał się do drogerii w tym dniu, czy w dniu zdarzenia znajdował się pod wpływem alkoholu lub narkotyków, czy opuścił drogerię razem z obwinioną czy sam. Nie przypomina sobie również czy po opuszczeniu drogerii w dniu zdarzenia widział się lub kontaktował z B. P. (1). P. P. wyjaśnił również, że od kilkunastu lat jest uzależniony od narkotyków.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w części, w której przyznała się ona do popełnienia zarzucanych jej czynów. Okoliczności te znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zapisie z kamer monitoringu oraz zeznaniach świadków. W pozostałym zakresie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej. W szczególności dotyczy to twierdzeń obwinionej, iż zarzucanego jej czynu określonego w pkt II wniosku o ukaranie nie popełniła wspólnie i w porozumieniu z P. P.. Okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zapisie z kamer monitoringu oraz zeznaniach świadków. W ocenie Sądu to twierdzenie obwinionej stanowi wyłącznie przyjętą przez nią linię obrony, mającą na celu uwolnienie od odpowiedzialności obwinionego P. P.. Sąd dał natomiast wiarę wyjaśnieniom obwinionej w zakresie w jakim przyznała się ona do popełnienia zarzucanych jej wykroczeń, gdyż okoliczność ta znajduje potwierdzenie w innych zgromadzonych w sprawie dowodach.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom P. P., który twierdzi, iż nie dopuścił się kradzieży wspólnie i w porozumieniu z B. P. (1). Okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materialne dowodowym, w szczególności w zapisie z kamer monitoringu oraz zeznaniach świadków. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego stanowiły przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do zwolnienia się z odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w zakresie w jakim stwierdził, że w dniu 30 października 2014 roku był wspólnie z obwinioną w drogerii Natura przy ul. (...) w W., gdyż okoliczność ta znajduje potwierdzenie w innych zgromadzonych w sprawie dowodach.

W trakcie postępowania powołano biegłych lekarzy psychiatrów celem wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego obu obwinionych. Co do B. P. (1) biegły lekarz psychiatra stwierdził, iż nie jest ona osobą chorą psychicznie, ani upośledzoną umysłowo, przejawia ona cechy osobowości nieprawidłowej – niedojrzałej i w sytuacjach dla siebie niekorzystnych reaguje zaburzeniami adaptacyjnymi o obrazie depresyjnym. Biegły uznał, że stan psychiczny obwinionej nie znosił, ani nie ograniczał jej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem, a jej poczytalność w chwili popełniania zarzucanych jej czynów oraz w toku prowadzenia niniejszego postępowania nie budzi wątpliwości. Biegły wskazał również, iż leki, które przyjmuje obwiniona nie miały wpływu na popełnienie zarzucanych jej czynów. Co do P. P. biegły lekarz psychiatra stwierdził, iż obwiniony jest uzależniony od substancji psychotropowych (głównie heroiny i alkoholu), jego stan psychiczny w chwili czynu nie znosił, ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i zdolności pokierowania swoim postępowaniem, a poczytalność obwinionego w chwili czynu i w toku niniejszego postępowania nie budzi wątpliwości. W ocenie Sądu opinie w zakresie zdrowia psychicznego obwinionych przedstawione przez biegłego lekarza psychiatrę S. K. są pełne, jasne, wewnętrznie spójne, dlatego też stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie.

W trakcie postępowania przesłuchano w charakterze świadka J. K. na okoliczność kradzieży w drogerii Natura w dniu 30 października 2014 roku. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka w całości, jako że są one spójne, logiczne oraz znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zapisie z kamer monitoringu. Sąd uznał za wiarygodne także zeznania świadków K. P. i M. G., jednakże nie miały one większego znaczenia dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż ww. świadkowie nie

pamiętali dokładnie przebiegu zdarzenia z dnia 30 października 2014 roku, a świadek M. G. relacjonowała jedynie to, co zobaczyła na zapisie z kamer monitoringu.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 76 § 1 k.p.w., w postaci między innymi: wykazu produktów (k. 5); płyty z zapisem z kamer monitoringu (k. 6); materiału poglądowego (k. 7-8); protokołu oględzin (k. 9-11); danych o karalności (k. 37, 42); odpisów wyroków (k. 40-41, 45, 46-47, 59-60); korekt stanu na minus (k. 5-6), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności, ani prawdziwości zawartych w nich treści.

Na podstawie art. 119 § 1 k.w. odpowiada ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Należy zauważyć, że kradzież należy do wykroczeń kierunkowych, które mogą być popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. Podmiotową cechą kradzieży jest zabór w celu przywłaszczenia (animus rem sibi habendi), czyli chęć włączenia skradzionego mienia do majątku sprawcy lub postąpienia z nim jak z własnym (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2001 roku, III KKN 364/01, Prok. i Pr. 2002, Nr 3, poz. 14).

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., nie budzi wątpliwości Sądu to, że obwinieni dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów. Obwinieni działali w sposób świadomy, umyślny i podjęty z zamiarem kierunkowym przywłaszczenia cudzego mienia. Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zapisy z kamer monitoringu oraz zeznania świadków, jednoznacznie świadczą o tym, że B. P. (2) dokonała zaboru wymienionych we wniosku o ukaranie przedmiotów. Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że obwinieni zamierzali zachować skradzione przedmioty dla siebie i włączyć je do swojego majątku. Dobitnie świadczy o tym zachowanie obwinionej, która schowane przez siebie przedmioty wynosiła z drogerii oraz stacji benzynowej, tak, aby nie zauważyły tego osoby znajdujące się w tych miejscach, a jednocześnie nie płaciła za nie. Pomimo tego, że P. P. samodzielnie nie dokonał kradzieży w dniu 30 października 2014 roku, w ocenie Sądu obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych utrwalony jest pogląd, iż dla przyjęcia konstrukcji współsprawstwa nie jest konieczne, aby każdy ze współdziałających w ramach porozumienia realizował własnoręcznie czasownikowe znamię czynności wykonawczej; wystarczy, że swoim zachowanie, które stanowi istotny wkład we wspólne działanie objęte porozumieniem, zapewnia lub ułatwia realizację uzgodnionego w ramach porozumienia wspólnego przestępczego zamachu (tak: postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 25 listopada 2015 roku, III KK 159/15, L. (...)). Dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie podczas rozprawy głównej nie pozostawiają cienia wątpliwości co do tego, że obwiniony swoim absorbującym zachowaniem miał na celu ułatwienie B. P. (1) dokonania zaboru kosmetyków z drogerii Natura. W ocenie Sądu obwinieni przybyli do ww. drogerii z góry ustalonym planem działania, określili również między siebie podział ról. P. P. miał zwracać na siebie uwagę osób przebywających w sklepie, a w szczególności sprzedawców tego sklepu, odciągając jednocześnie uwagę sprzedawców od obwinionej, która miała w tym samym czasie dokonywać kradzieży kosmetyków. Tezę tę potwierdzają przede wszystkim nagrania z kamer monitoringu. Mając na względzie powyższe Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że obwinieni swoimi zachowaniami wypełnili znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., a w konsekwencji uznał P. P. i B. P. (1) za winnych zarzucanych im we wnioskach o ukaranie czynów.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania rodzaju, ilości i wartości skradzionych w tej drogerii przedmiotów, które ustalono w oparciu o przeprowadzoną inwentaryzację. Przeprowadzone dowody nie kwestionują tak poczynionych ustaleń, stąd też Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ustaleń w tym zakresie.

Przechodząc do wymiary kary orzeczonej wobec B. P. (1), jako okoliczności obciążające Sąd potraktował uprzednią wielokrotną karalność obwinionej i działanie z niskich pobudek, celem wzbogacenia się kosztem cudzego mienia.

Sąd nie dopatrzył się w stosunku do obwinionej okoliczności łagodzących, które mógłby uwzględnić przy wymiarze kary.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył B. P. (1) łącznie karę jednego miesiąc ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin. W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna do stopnia winy obwinionej i społecznej szkodliwości popełnionych czynów, a także zrealizuje swoje cele wychowawcze względem obwinionej. Ze względu na ilość popełnionych przez B. P. (1) czynów oraz ich wagę i wartość skradzionych przedmiotów, Sąd uznał, iż kara grzywny byłaby karą niewystarczającą, nie spełniającą swojej roli. Z kolei kara aresztu byłaby w ocenie Sądu karą zbyt dolegliwą. Kara ograniczenia wolności orzeczona wobec obwinionej jest zdaniem Sądu karą najwłaściwszą, stanowić będzie dla obwinionej odczuwalną dolegliwość, w związku z czym wpłynie pozytywnie na jej przyszłe zachowanie i pozwoli jej na refleksję nad nieopłacalnością popełniania kolejnych wykroczeń czy przestępstw.

Jeżeli chodzi o karę orzeczoną wobec P. P., jako okoliczności obciążające Sąd potraktował uprzednią karalność obwinionego oraz działanie przez niego z niskich pobudek.

Sąd nie dopatrzył się względem obwinionego okoliczności łagodzących.

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył P. P. karę jednego miesiąc ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin. W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia obwinionego, jak i społecznej szkodliwości popełnionego wykroczenia. Sąd uznał, iż kara grzywny byłaby karą niewystarczającą, nie spełniającą swojej roli. Z kolei kara aresztu byłaby w ocenie Sądu karą zbyt dolegliwą. Kara ograniczenia wolności orzeczona wobec obwinionego jest zdaniem Sądu karą najwłaściwszą, stanowić będzie dla obwinionego odczuwalną dolegliwość, pozwalającą na refleksję obwinionego nad jego nagannym zachowaniem.

Mając na uwadze sytuację majątkową i finansową obojga obwinionych, Sąd na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił ich od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 442,80 złotych wraz z należnym podatkiem VAT, zaś na rzecz adw. K. C. kwotę 309,96 złotych wraz z należnym podatkiem VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną obwinionym z urzędu.